

Սիպիլ

Հեռուեն և մոտեն

Հորիզոնին սա լեռները մանուշակ
Վերս-վերս վառով փաթթըված,
Ուր կը տեղա ձյունն իր սառը, եթերն՝ իր տոթն ու խորշակ
Իրենց տեսքով, որքան դյութիչ, ինչ աղվոր են

Հեռուեն:

Սև ամպերը եթերաճեն թիթեռնիկի թևերով,
Ծալք մը կարմիր, ծոպ մը ծարիր
Թափթրվելով թավշոտ, բամպակ քրդանցքներեն,
Երբ կը հերձեն անջրպետը անհարիր,
Ի՛նչ անուրջներ մեզ կը բերեն

Հեռուեն:

Սա կիները քնքուշ, մարմաշ գլխարկներուն տակ,
Չոր կ'եզերեն սյուզեն սարսոտ սմբուլներ,
Խորունկ, խորունկ նայվածքներով անհատակ,
Որքա՛ն սիրտեր կը դյութեն ու կը վառեն

Հեռուեն:

Սա քերթողն ալ հուրե, սերե շինված էակ,
Որուն սիրտը, շաքարի պես, շիթ մը ցողով կը հալի.
Միտքն համակ բուրաստան է, քրքում նարկիզ ու հալի.
Ի՛նչ կզմայլինք իրեն վըրա,
Հափշտակված մամոտ, մեղրոտ բառերեն,

Հեռուեն:

Սա նըվագի խաղերն համեղ ու փայփայուն
Չոր կը բերե հովը ծովեն, անտառեն,
Իրեն բեկոն, փարող, մարող մեղեդիքովը անհուն,
Ինչ պատկառիկ և աղու են

Հեռուեն:

Ուսինները ձյուն բըուրեղ դըղյակներ.
Ուր արևուն ցուքը փարփատ երբ թափանցե,
Շողակներու նըման անցած արծաթ ցանցե
Կը փայլփրլան, մեր աչքերը կը բուրվառեն

Հեռուեն:

Իսկ մոտեն...

Մարդիկ իրեն իրենց սրտեն կը դատեն.
Մաղձետ հոգին ամեն բան մութ տըխուր, հիվանդ,
Մն կը տեսնե մանավանդ:
Մինչ արևով ճառագարթով փայլուն սիրտեր
Յուլ մը, հուրք մը կը փոխանցեն
Ուսիններուն, ժայռերուն իսկ ապալեր,
Դժնիկներեն վարդ կը քաղեն, արցունենք ցող,
Երգ կը հրուսեն ցավեն կրծող,
Եվ նախանձեն, սուգեն, կեզծեն՝
Հավատք, հույս, սեր կ'ստեղծեն:

1902